

Starożytność- Grecja i Rzym.

Wczesna grecka rzeźba była tworzona z drewna i wapienia, potem natomiast wykorzystywano jako materiał brąz i marmur. Ponadto stosowano kość słoniową i złotą blachę. Całość polichromowano i czasami inkrustowano kamieniami szlachetnymi.

Okres archaiczny

Rzeźba grecka okresu archaicznego (XII – V w. p.n.e.) została ukształtowana pod wpływem rzeźby egipskiej. Ma ona głównie charakter sakralny, przedstawia głównie postaci bogów. Postaci męskie są pokazywane jako młodzi chłopcy („kuros”), a kobiece („kora”) prezentuje się w długich szatach. Kompozycja rzeźby jest statyczna. Najważniejsze dzieła tego okresu to:

„Hera z Samos”,



„Kleobis”



„Woźnica z Delf”.



Okres klasyczny

W okresie klasycznym rzeźba zyskuje kompozycję wyważoną i spokojną, ponieważ przedstawia się postaci w zastygłym ruchu. Najważniejsi artyści tego czasu to:

Myron - „Dyskobol”



Fidiasz „Atena Partenos”



Najczęstszą pozą jest tak zwana poza **kontrapostu**, polegająca na tym, że elementy prawej i lewej strony ciała są ustawione na zasadzie przeciwieństwa: jedna noga prosta, druga ugięta; jedna ręka odspoczywa, druga pracuje. Kompozycja opiera się nie tylko na wykorzystaniu pionu i poziomu, ale także skosu i łuku.

Okres hellenistyczny

Rzeźbę okresu hellenistycznego charakteryzuje synkretyzm tematyki i ekspresji. Z jednej strony powstają wówczas bardzo dynamiczne, skomplikowane układy zbiorowe, jak „Grupa Laokoona”:



czy „Byk Farnezyjski”.



Z drugiej strony tworzy się rzeźby wyważone i spokojne w wyrazie, jak „Afrodyta z Melos (Wenus z Milo):



„Nike z Samotraki”.



Ćwiczenia

Ćwiczenie 1

Wenus z Milo

zdj. 1



zdj. 2



zdj. 3



Ćwiczenie 2

Połącz artystę z jego rzeźbą

Myron

Athena Parthenos

Poliklet

Doryforos

Fidiasz

Dyskobol